

Хелен Дорон. Методика викладання англійської мови відомого лінгвіста Хелен Дорон базується на вікових особливостях розвитку дітей і завдяки цьому є дуже ефективною. Навчання англійської мови для дітей дошкільного віку базується на особливостях сприйняття дітками оточуючого середовища, через своє тіло, тобто через рухи, дотики, розглядання, смакування, нюхання, складання, розкидання, і так далі.

Англійська Хелен Дорон – це методика «занурювання» у англійську мову. Вчителі на уроках використовують навчальні матеріали, які дають дітям змогу відчувати атмосферу гри. Наприклад, коли дітки вивчають тему «*Animals*», то використовуються і картки для ознайомлення із назвами, і іграшкові звірі, щоб діти могли їх побачити та взяти їх у руки, а також імітуються рухи та звуки цих тварин. Дошкільнятам такі заняття дуже подобаються, адже вони люблять досліджувати світ та гратися у рухливі ігри [2].

Отже, методика викладання англійської мови Хелен Дорон дає дітям дошкільного віку змогу набувати життєві навички згідно своїх вікових можливостей. Вони навчаються дисципліни під час ігор на заняттях, взаємодіяти один з одним у іграх, вивчають англійську через цілеспрямовано створені рольові ситуації, навчаються новому та пізнають світ за допомогою включення у програму занять енциклопедичних знань, та мають змогу під час контрольних занять проявляти себе – тобто одночасно і вивчати англійську, і розвиватися.

Список використаних джерел:

1. Шкваріна Т. М. Англійська мова для наймолодших [Текст] : програма, методичні рекомендації, розробки занять / Т. М. Шкваріна. – Х. : Видавнича група «Основа», 2005. – 176 с. – (Бібліотека журналу «Англійська мова та література»; вип. 12 (24).
2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://helendoron.com.ua/uk/2-6/790-anglijska-mova-dityam-doshkilnogo-viku>
3. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.leaderschool.info/anhlijska-mova-dlya-ditej-metodyky.html>

Людмила Петрієнко

Науковий керівник: к. пед. н., доц. Поліщук О. В.

ОСОБЛИВОСТІ ОСОБИСТІСНО ЗОРІЄНТОВАНОГО ХУДОЖНЬО-ЕСТЕТИЧНОГО РОЗВИТКУ ДІТЕЙ ЗАСОБАМИ ОБРАЗОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Короткий аналіз спостереження за дітьми в сім'ї і в дошкільному закладі показав, що прилучення дітей до різних видів образотворчої діяльності більш ефективно проходить у дошкільному навчальному закладі. Адже тут проводять роботу висококваліфіковані спеціалісти, які

знають не лише педагогічні технології навчання дітей різних видів образотворчої діяльності, а й володіють найрізноманітнішими знаннями з анатомії, гігієни, фізіології, психології та педагогіки. Це дає їм можливість скласти модель особистісно зорієнтованого розвитку, навчання і виховання із врахуванням індивідуальних особливостей кожного вихованця. Разом з тим, найкращих результатів досягають ті діти, батьки яких співпрацюють у тісному зв'язку із вихователями.

У середньому та старшому дошкільному віці ми ускладнювали завдання навчання образотворчої діяльності із врахуванням кожного виду і підвиду: різноманітність у зображенні форм, їх будови, характерних рис; використання кольору як художнього виразного засобу; розвиток композиційних умінь; удосконалення технічних навичок (зафарбовування олівцями і фарбами в малюванні, оволодіння прийомами ліплення із частин і цілого куска, вирізування силуетів у аплікації). В образотворчій діяльності діти керуються як ознаками кольору, так і ознаками форми. Колір і форма як об'єктивні характеристики матеріального світу розглядаються не абстрактно, а у взаємозв'язку та в їх конкретному вираженні (у предметному світі, у явищах природи). Тільки за таких умов можна визначити їх роль в естетичному впливі на дітей.

Середній дошкільний вік є перехідним від молодшого до старшого. Він характеризується тим, що в цьому віці відбувається ускладнення структури образотворчої діяльності, виникають нові підвиди: декоративне малювання і ліплення, орнаментальна аплікація. Це ускладнення пов'язане з тим, що розвивається художньо-образна основа діяльності, удосконалюються технічні уміння та навички. Формування задуму в дітей середнього дошкільного віку пов'язане із проявом інтересу, допитливості до змісту малюнка, ліплення чи аплікації.

На відміну від молодшого і середнього віку в старшому відбувається більш чітка диференціація видів, а тому нами передбачалися більш складні завдання щодо навчання дітей малювання, ліплення, аплікації (сюжетного і декоративного).

Процес навчання в цих групах ми організовували планомірно, систематично на доступному дітям рівні. У результаті чого діти мали можливість оволодіти всіма засобами зображення на площині і в об'ємних формах. При цьому перший тип взаємозв'язку визначався послідовністю, співвідношенням видів із метою освоєння дітьми засобів зображення (спочатку в предметному, затим у сюжетно-тематичному і насамкінець у декоративному зображенні).

Інтеграційний взаємозв'язок видів ми будували згідно тематичного принципу, коли одна і та ж сама тема виконувалася засобами малюнка, ліплення, аплікації. Принцип тематичності виявився цікавим тим, що перед дітьми розкривалися зображувальні можливості художніх матеріалів кожного виду діяльності. Тематизм у нас мав місце на різних за формою організації заняттях: зображення однієї теми на окремих заняттях(цей тип інтеграційного взаємозв'язку нами використовувався найчастіше);

зображення теми за допомогою засобів образної виразності, властивим різним видам діяльності на одному занятті. При такому поєднанні відбувалося формування у дітей узагальнених способів дій, створювалися умови для пошукових ситуацій.

Дослідницько-пошукова робота показала, що інтеграційний взаємозв'язок різних видів образотворчої діяльності не тільки збагачує її зміст, але й сприяє самостійному оволодінню дітьми способами зображення. Результати дослідницько-експериментальної роботи свідчать про те, що заняття різного типу можуть включатися в загальну систему навчально-виховної роботи. Їх планування допомагає вихователю здійснювати навчання як в окремих видах художньої діяльності, так і за умови їх інтеграційного взаємозв'язку. Модель педагогічної роботи з дітьми, що включає різні види образотворчої діяльності, побудована згідно визначених етапів, у певній послідовності, сприяла забезпеченню художньо-естетичного розвитку дітей.

Список використаних джерел:

1. Котляр В. П. Основи художнього виховання дітей / В. П. Котляр. – Донецьк: Видавництво «Ноулідж», 2010. – 223 с.
2. Кузьменко В. Індивідуальні освітні програми як засіб урахування відмінностей «нестандартної» дитини / В. Кузьменко // Дошкільне виховання. – 2008. – № 6. – С. 6–9.
3. Поліщук О. В. Педагогічний супровід підготовки студентів до керівництва образотворчою діяльністю дошкільників / О. В. Поліщук. – Умань: СПД Жовтий, 2008. – 148 с.

Ольга Пилипчук

Науковий керівник: к. п. н., доц. Поліщук О. В.

ПІДГОТОВЧИЙ ЕТАП НАВЧАННЯ ДОШКІЛЬНИКІВ КАТАННЯ НА КОВЗАНАХ

Катання на ковзанах – складний вид руху, що складається із різноманітних структурних елементів: положення тулуба, відштовхування ноги, правильного положення ковзанів при ковзанні, утримання рівноваги. Складність рухів на ковзанах обумовлюється взаємозв'язком та загальним ритмом рухового акту при ковзанні по кризі на обмеженій площі опору.

Катання на ковзанах – циклічний вид рухів. Цикл полягає у чергуванні відштовхування від криги, то одним, то іншим ковзаном, короткочасним ковзанням на обох ковзанах та наступним вільним ковзанням на одному із них.

У ході підготовчого етапу ми намагалися розв'язати такі завдання: викликати в дітей інтерес та бажання кататися на ковзанах; забезпечити загальну фізичну підготовку; формувати відчуття рівноваги; формувати початкові уявлення про техніку катання на ковзанах; формувати навички